

SARAH LARK

Dochter van twee werelden

Kenia, 1910. De jonge Ivy reist naar Kenia en besluit daar een nieuw leven op te bouwen, wat haar niet makkelijk wordt gemaakt...

ROMAN

Sarah Lark

Dochter van twee werelden

Vertaald door Corry van Bree

De Fontein

Proloog

Londen, september 1900

Ivory Parkland Rowe was nooit bang geweest tijdens het spel ‘Wie is er bang voor de zwarte man?’ Eigenlijk vond ze het nogal onzinnig. Waarom zou ze bang moeten zijn voor iemand die ze nog nooit had gezien? Bovendien vermoedde ze dat die zwarte man helemaal niet bestond, net als zoveel andere dingen waarmee de nanny dreigde als ze ongehoorzaam was.

Ivory, die door de meeste mensen Ivy werd genoemd, was pas zeven maar had al een eigen wil. Dat beweerde haar moeder tenminste als Ivy nadacht en vragen stelde. Het klonk altijd enigszins verwijtend.

Daarom was Ivy heel verbaasd toen haar oudere zus Rosamond en zij op een middag mooie jurken moesten aantrekken om hun oom Richard te begroeten. Ivy – in een witte kanten jurk met een roze sjerp – en Rosamond – die een lichtblauwe jurk met donkerblauwe strikken droeg – stonden voor hun ouders te wachten. Oom Richard had een koffieplantage in het verre Afrika en had zijn nichtjes nog nooit gezien. Nu verbleef hij een paar dagen in Londen en kwam hij bij de Parkland Rowes op bezoek, maar hij was niet alleen.

Achter oom Richard, die veel op Ivy’s vader leek, liep een jongen in vreemde kleding. Hij droeg een rode pofbroek en een wit overhemd met daaroverheen een zwart vest, maar het was nog verbazingwekkender dat zijn huid zwart was. Ivy geloofde het in eerste instantie niet. Had hij zich ingesmeerd met schoensmeer? Nee, zijn gezicht en handen waren schoon. Ivy kon haar ogen niet van de jongen afhouden terwijl hij na een handgebaar van oom Richard naast de deur ging staan alsof hij op verdere instructies wachtte.

Ze maakte met moeite een lichte reverence, maar nadat haar moeder haar met een duwtje had aangemoedigd, durfde ze in elk geval naar oom Richard, en dus ook naar de jongen, toe te lopen. Rosamond daarentegen was doodsbang door het uiterlijk van de jongen en verstopte zich achter hun moeder.

Die trok haar lachend tevoorschijn. ‘Je moet het de meisjes maar niet kwalijk nemen, Richard. Ze hebben nog nooit een Afrikaan gezien.’

Oom Richard gebaarde naar de jongen. ‘Ga naar buiten en wacht daar, boy,’ zei hij tegen de jongen. ‘Je maakt de meisjes bang.’

De jongen kreeg een blik in zijn grote donkere ogen alsof hij het er niet mee eens was, maar daarna maakte hij een buiging en ging naar buiten. Ivy begreep dat hij daar geen zin in had. Het regende al urenlang.

Nu maakte Rosamond eveneens een reverence, waarna ze naar de speelkamer terug mochten, waar de nanny met thee op hen wachtte.

Ivy bleef echter stiekem achter terwijl haar vader zijn broer hartelijk begroette. Haar ouders namen de bezoeker mee naar de salon en ze sloop achter hen aan en verstopte zich snel achter de deur. Misschien zou oom Richard iets over de jongen vertellen. Ze werd inderdaad niet teleurgesteld.

‘Waarom heb je dat jongetje meegenomen?’ vroeg Ivy’s moeder. ‘Reis je met je eigen bedienden?’

Oom Richard lachte. ‘Hij is heel bruikbaar en maakt zich bijzonder nuttig, maar eigenlijk is hij van Grace. Ze is dol op hem en wilde hem per se meenemen naar Europa. Vandaag brengt ze echter een bezoek aan de hertogin van Brinkhurst en zij beweert dat ze allergisch is voor Indiërs en honden. Hij is duidelijk geen Indiër of hond, maar de hertogin heeft de neiging om te generaliseren, dus heb ik de jongen meegenomen. Het spijt me dat hij de meisjes heeft laten schrikken.’

‘Is hij van je vrouw?’ vroeg Ivy’s moeder met een afkeurende klank in haar stem. ‘Slavenhandel is toch verboden?’

‘Je moet niet ieder woord op een goudschaaltje wegen, Hortense. Ik bedoelde er niets mee,’ zei oom Richard verdedigend. ‘Grace heeft hem min of meer gevonden. Ze steunt de missionarissen en is een keer met hen naar een Zoelodorp gegaan, waar de jongen in de modder speelde. Ze zeiden dat hij een wees of een vondeling was en bij niemand hoorde. Ze zorgden duidelijk slecht voor hem en... nou ja... je weet hoe Grace is. Ze heeft een goed hart, dus gaf ze de inboorlingen wat geld en nam ze de jongen mee. Onze Afrikaanse kokkin zorgt voor hem en Grace speelt met hem als ze daar zin in heeft. Hij blijkt heel intelligent te zijn en spreekt uitstekend Engels. Grace is er zelfs van overtuigd dat hij kan leren lezen.’ Hij lachte alsof dat iets heel bijzonders was.

Ivy was verbaasd. Lezen was helemaal niet zo moeilijk. Ze kon het zelf al en de jongen was veel ouder dan zij, zeker al tien of twaalf.

‘Hoe heet de jongen?’ vroeg Ivy’s vader.

Oom Richard ademde hoorbaar uit. ‘Het is onmogelijk uit te spreken en ik vergeet het steeds, maar hij luistert naar “boy”. En laten we nu ergens anders over praten. Een compliment voor jullie dochters, ze zijn allerliefst. Vooral het jongere meisje. Een bijzonder charmant kind...’

Ivy glipte weg. Ze hoefde niet te horen hoe schattig ze was, dat zei bijna iedereen die haar sneeuw witte huid, stralende blauwe ogen en blonde krullen zag. Wat een schatje, fluisterden de vrouwen altijd, vooral als ze kant droeg, zoals nu. Ivy wilde niet schattig zijn en was iets heel interessants van plan voordat ze werd gemist.

Ivy sloop via de hal naar buiten. De jongen moest hier ergens zijn. Uiteindelijk vond ze hem ineengedoken onder een erkerraam, waar het relatief droog was. Ze liep naar hem toe.

‘Ben jij de zwarte man?’ vroeg ze toen hij haar zag. Ivy viel altijd meteen met de deur in huis.

De jongen keek haar verbaasd aan. ‘Ben geen man,’ zei hij. ‘Heb nog geen leeuw gedood.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Ivy.

‘Mama Ayana zegt dat een jongen een man wordt als hij een leeuw doodt,’ legde de jongen uit.

Ivy fronste haar voorhoofd. Ze betwijfelde dat hij de waarheid sprak. Haar vader verzamelde allerlei jachttrofeeën in hun landhuis, maar daar was geen leeuw bij. Toch was hij absoluut een man.

‘Die arme leeuwen,’ zei ze. ‘Ben je altijd zo zwart geweest?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik denk het wel,’ antwoordde hij. ‘Alle bedienden zijn zwart. Zo is het gewoon.’

Dat vond Ivy ook vreemd. Hun butler, dienstmeisjes en bedienden hadden dezelfde huidskleur als het gezin.

‘Waarom draag je zulke vreemde kleren?’ vroeg Ivy verder.

Ze was naast hem op de straatstenen gaan zitten, wat niet bepaald gunstig voor haar witte jurk was. Daar trok Ivy zich echter niets van aan.

De vreemde jongen haalde zijn schouders opnieuw op. ‘Dat vindt mijn *missus* leuk,’ zei hij. ‘Mama Ayana zegt dat ik mijn *missus* dankbaar moet zijn.’

Ivy ging hier niet op in. ‘Ik heet Ivory,’ zei ze. ‘Dat betekent ivoor.’

Hij lachte. ‘Een olifantenslagtand,’ bevestigde hij. ‘Net zo wit als u bent, miss.’

Ivy schudde haar hoofd. ‘Ik ben geen miss, ik ben Ivy. En jij...’ Ze glimlachte stralend. ‘... jij bent Ebony. Ebbenhout. Mijn moeder heeft een doosje van ivoor en ebbenhout. Wil je het zien?’ Ze stond op en stak haar hand naar hem uit. De jongen pakte hem voorzichtig vast en liet zich omhoogtrekken.

Ivy keek gefascineerd naar haar lichte hand in zijn donkere hand. ‘We moeten wel stil zijn,’ waarschuwde ze hem terwijl ze hem meenam naar de voordeur, die ze wijselijk op een kier had laten staan.

Het doosje stond in de hal en werd gebruikt voor bezoekers, die hun visitekaartje erin konden achterlaten. Het was prachtig. Ivy volgde de met ivoor ingelegde bloemenranken

die in het ebbenhouten doosje waren verwerkt eerbiedig met haar vinger. Haar moeder had uitgelegd dat het intarsia heette.

‘Ivoor en ebbenhout, net als wij,’ zei ze en ze keek naar haar hand, die de jongen nog steeds vasthield. ‘Mooi!’

Voordat haar nieuwe vriend iets kon zeggen, ging de deur naar de hal open.

‘De volgende keer moet je Grace meenemen,’ hoorde Ivy haar moeder zeggen.

Ze namen blijkbaar afscheid van oom Richard. Het volgende moment liepen ze de hal in. Ivy en de jongen schrokken toen Ivy’s moeder hen ontdekte en een kreet slaakte.

‘Wat is dit, boy? Wat doe je hier?’ tierde oom Richard. ‘Val je het meisje lastig?’

‘Nee! Ik heb hem alleen het doosje laten zien...’ begon Ivy uit te leggen.

De jongen onderbrak haar. ‘Het spijt me, master Richard,’ zei hij onderdanig. ‘Het was buiten zo nat en...’

‘Ik heb hem binnengelaten!’ riep Ivy, maar niemand luisterde naar haar.

‘Dit zal gevolgen hebben,’ dreigde oom Richard. ‘We hebben het hier straks over.’

‘En jij gaat naar je kamer, Ivory!’ Ivy’s moeder had zich inmiddels vermand. ‘Het is ongepast om met vreemde bedienden te praten en te pronken met de kostbaarheden die we in huis hebben. Dat verleidt die jongen alleen maar tot stelen.’

‘Het spijt me,’ zei Ivy.

Haar moeder aanvaardde de excuses welwillend, maar eigenlijk was Ivy’s excuus voor de jongen bedoeld.

Hij keek niet op en volgde zijn meester met een gebogen hoofd naar buiten. Ivy hoopte dat hij niet te hard gestraft zou worden.

Tien jaar later...

1

Ivy neuriede terwijl de trein naar Londen het station van High Wycombe binnenreed, niet omdat ze per se in een goed humeur was, maar vooral om het geklets van haar zus en haar vriendinnen op het perron buiten te sluiten. Rosamond, Melissa en Diane waren zo opgewonden dat ze eindelijk van school mochten, dat ze onophoudelijk aan het praten waren. Hun gesprekken gingen eigenlijk al maandenlang over hetzelfde onderwerp: hun debuut tijdens het komende balseizoen. Het was juli en de debutanten werden pas in oktober aan het hof gepresenteerd, maar dat weerhield de meisjes er niet van om er urenlang over te praten. Meestal gingen de gesprekken over het dilemma van Rosamond, dat met Ivy te maken had.

Ivy was de jongste van de vier en ze hadden zojuist hun schooltijd op Wycombe Abbey, een gerenommeerd meisjes-internaat in Buckinghamshire, afgerond. Om beide dochters tegelijk naar het internaat te kunnen sturen, hadden hun ouders Ivy een jaar eerder en Rosamond een jaar later dan de meeste meisjes naar school gestuurd. Ivy was pas zeventien en Rosamond was al negentien, wat volgens de mening van haar schoolvriendinnen eigenlijk al te oud voor haar debuut was. Rosamond was bang dat hun ouders het dure en overdadige debuutseizoen van beide dochters eveneens wilden combineren. Daarom praatten ze er onafgebroken over of Rosamond misschien nog een jaar moest wachten tot Ivy achttien was, of dat Ivy's debuut vervroegd zou worden.

'Het zou verschrikkelijk oneerlijk tegenover Rosamond zijn als ze nog langer moet wachten,' zei Diane opgewonden. Ze trok net zo lang aan haar haar tot er een donkere lok loskwam uit het strenge kapsel dat hun school voorschreef. Vanaf nu zouden ze zich allemaal met mode in plaats van met de ouder-

wetse schoolregels bezighouden. Het had Ivy iedere ochtend verschrikkelijk veel tijd gekost om haar krullen in een knot te dwingen. ‘Dan kunnen ze Ivy beter dit jaar laten debuten.’

‘Maar Ivy is nog een kind,’ beweerde Melissa. Rosamond, Diane en zij trokken zich er niets van aan dat ze over Ivy praatten alsof ze er niet bij was. ‘Ik vind haar nog heel onvolwassen.’

Melissa betaalde achteloos de kruier die haar bagage naar haar coupé bracht en op het bagagerek legde. Vlak daarna vertrok de trein.

Ivy rolde met haar ogen. Melissa was zelf net achttien geworden en was op school niet opgevallen vanwege haar buitengewone intelligentie. Haar scherpe oordeel was gebaseerd op verschillen in interesses tussen haar en Ivy. Terwijl Melissa het liefst kletste en zichzelf van alle kanten in de spiegel bekeek, bracht Ivy haar vrije tijd tussen de lessen graag door met een boek in de tuin van het internaat en ze vond het heerlijk als de dikke kater van haar huismoeder naast haar kwam zitten en haar gezelschap hield. Melissa en Diane maakten daar altijd grappen over.

‘Waarover moet ze dan met de jonge heren praten?’ ging Melissa verder. ‘Over katten?’

De drie vriendinnen lachten.

Ivy liet zoals gewoonlijk alles aan zich voorbijgaan. Het kon haar niet veel schelen of ze dit jaar of volgend jaar zou debuten. Ze beschouwde zichzelf absoluut niet als te onvolwassen of te onhandig om een keurige reverence voor de koning en de koningin te maken. Natuurlijk betekende de officiële presentatie aan het hof dat ze beschikbaar was op de huwelijksmarkt, maar ze hoefde zich tijdens haar eerste seizoen niet meteen te verloven.

Het pad van een jonge vrouw van haar sociale klasse was volkomen uitgestippeld. Iets anders dan een huwelijk kwam niet in aanmerking en Ivy zag geen reden om zich daartegen te verzetten. Ze was niet bang om als een oude vrijster te eindigen; tenslotte had ze van jongs af aan gehoord hoe mooi ze

was met haar lichte huid, expressieve ogen en haar dat krulde als een engel van klatergoud. Vergeleken met Ivy's stralende uiterlijk leek alles aan Rosamond een beetje flets: haar ogen waren grijsblauw, haar haar was asblond en haar gezicht was vrij lang. Waarschijnlijk zou er eerder iemand naar Ivy's hand dan naar die van Rosamond dingen, maar Ivy twijfelde er niet aan dat ze uiteindelijk allebei zouden trouwen. De bruidsschat zou ook geen probleem zijn. De familie Parkland Rowe was rijk, ook al behoorden ze tot de lage adel. Hun goede relatie met het koningshuis hadden ze te danken aan de bijbaan van hun vader, die zich niet alleen met het beheer van zijn landgoederen bezighield, maar ook met import. Samen met zijn broer Richard handelde hij in koffie en thee uit de koloniën en hij had een uitstekende reputatie als theekenner, waardoor hij hofleverancier was geworden. In zijn kantoor hing een persoonlijke brief van de koningin waarin ze zich bijzonder lovend over de producten van zijn bedrijf uitliet.

Naast het herenhuis in Londen bezaten de ouders van Ivy en Rosamond een prachtig landhuis in Parkland Gardens in Sussex en Ivy verheugde zich erop om de zomer daar door te brengen. Als ze überhaupt al nadacht over haar toekomst als getrouwde vrouw, wilde ze trouwen met een landedelman met wie ze het grootste deel van het jaar op zijn landgoed kon doorbrengen. Ze deelde haar liefde voor de natuur met haar vader, die haar als kind al voor wandelingen en lange ritten had meegenomen. Vaak werden ze vergezeld door zijn jachtopziener, die Ivy altijd attendeerde op de vogelgeluiden die te horen waren en het wild dat ze soms zagen.

Ivy's vader, Edward Parkland Rowe, die door zijn vrienden meestal Ted werd genoemd, was een gepassioneerde jager en had graag gewild dat zijn dochters zich eveneens voor de jacht zouden interesseren, maar Rosamond was met tegenzin aanwezig bij de jachtpartijen en Ivy weigerde categorisch. Ze bedankte ervoor om prachtige herten of indrukwekkende wilde zwijnen te achtervolgen met de bedoeling ze te doden.

Als trofee in de jachtkamer van haar vader waren ze lang niet zo mooi en indrukwekkend als in vrijheid in de bossen. Geweien en opgezette dieren maakten Ivy eerder verdrietig.

Nu keek ze verveeld uit het raam van de trein die de voormalige leerlingen van High Wycombe naar Londen bracht en ze besloot om de tijd te doden met een boek. Natuurlijk was het onbeleefd om zo duidelijk te laten merken dat het gesprek van de anderen haar niet interesseerde, maar ze zou Diane en Melissa deze zomer nog vaak genoeg moeten verdragen. Hun ouders hadden tenslotte ook zomerhuizen op het platteland. Ze verdiepte zich in de reisdagboeken van de Weense schrijfster Ida Pfeiffer, die vier continenten had bezocht en levendig over de mensen en dieren uit vreemde landen schreef.

Na een uur kwam de trein aan op Victoria Station, waar de koetsen van de families op de vier jonge vrouwen wachtten. Rosamond, Melissa en Diane namen zo uitvoerig afscheid alsof ze elkaar nooit meer zouden zien, terwijl Ivy ervoor zorgde dat de koffers in de juiste rijtuigen werden geladen. Tegelijkertijd maakte ze een praatje met de koetsier, die al heel lang voor haar familie werkte en haar min of meer had zien opgroeien. Zoals ze had verwacht, was er sinds haar laatste bezoek niet veel veranderd. Eén dienstmeisje was getrouwd en de dochter van de kokkin was in haar plaats in dienst gekomen. Een van de paarden liep kreupel en daar maakte de koetsier zich zorgen over. Aan de andere kant was Ivy blij om te horen dat het goed ging met haar oude pony Wendy.

‘Maar nu hebt u een nieuw paard nodig, miss Ivory,’ zei de koetsier. ‘Als u in de herfst debuteert en met de jonge heren wilt gaan rijden, hebt u iets eleganters dan die oude merrie nodig.’ Ivy trok een gezicht. Ze wilde graag een volbloed, maar wilde geen afscheid van Wendy nemen.

De koetsier, die dat wist, knipoogde samenzweerderig naar haar. ‘Ik ben zo vrij geweest uw vader voor te stellen om de pony mee te nemen naar Parkland Gardens en haar daar in

de weide van een rustige oude dag te laten genieten,' zei hij. 'Dat heeft ze verdiend.'

Ivy glimlachte. Rosamond en zij hadden beiden op Wendy gereden en de pony was altijd betrouwbaar geweest.

'Dat zou geweldig zijn, Max,' zei Ivy dankbaar. 'Ik zie haar al smullen van het gras dat tot haar buik komt. De stalmeester in Parkland Gardens zal ervoor moeten zorgen dat ze niet uit haar voegen barst.'

De koetsier hield de deur voor Ivy en Rosamond open en liet hen instappen. Het gesprek verstomde meteen. Ivy kon vanuit de koets alleen schreeuwend met Max communiceren en haar zus en zij hadden elkaar niets te vertellen. Rosamond en zij hadden geen ruzie, maar ze deelden geen vriendinnen en interesses. Ivy vermoedde dat Rosamond een beetje jaloers op haar was. Haar oudere zus was onopvallend en geen zonnetje zoals zij was. Haar vader trok Ivy vaak voor omdat ze de jongste was, hoe Rosamond ook haar best deed om bij hem in de smaak te vallen en hoe weinig Ivy op haar beurt haar best deed om bij hem in het gevlij te komen. Aan de andere kant had Rosamond een betere band met hun moeder Hortense, maar zij had haar dochters nog nooit laten merken dat ze een voorkeur voor een van beiden had.

Na een korte rit door de drukke straten van Londen stopte de koets voor het indrukwekkende herenhuis in Mayfair, waar ze al werden opgewacht door een huisknecht. Hij begroette de dochters beleefd en laadde hun bagage uit. De butler, meneer Hargroves, opende de deur voor hen en heette hen welkom. Een dienstmeisje nam hun reiscapes en hoeden aan.

'Het is zo fijn om terug te zijn!' Ivy straalde van blijdschap en glimlachte warm naar alle personeelsleden. 'Ik heb jullie allemaal ontzettend gemist!'

Meneer Hargroves, een gezette, iets oudere man met het gezicht van een goedaardige bulldog, glimlachte. 'We hebben jullie ook gemist, miss Ivory en miss Rosamond. Ik moest jullie van mevrouw Lovelace meedelen dat ze al jullie favoriete

gerechten klaargemaakt heeft. Ze kookt een feestmaaltijd voor vanavond. Maar nu willen jullie waarschijnlijk jullie ouders begroeten. Jullie vader is net van zijn club teruggekeerd, precies op tijd voor jullie aankomst. Ze wachten in de salon, waar de thee al geserveerd is. Ik zal verse thee voor jullie laten brengen.'

'En scones?' vroeg Rosamond hoopvol.

Scones waren haar favoriete broodjes en mevrouw Lovelace, de kokkin, wist dat natuurlijk heel goed.

'Natuurlijk,' verzekerde de butler haar met een buiging, waarna hij voor hen uit liep naar de salon.

Het leek echter niet alsof daar harmonieus thee werd gedronken. In de gang hoorden ze al boze stemmen. Meneer Hargroves bleef aarzelend voor de deur staan in plaats van hem te openen.

'Wat zeg je? Blijven we de hele herfst en winter weg? Hoe stel je je dat voor?' zei lady Hortense op scherpe toon tegen haar man. 'We hebben twee dochters, Edward, en Rosamond debuteert komende herfst. En dan wil jij... op leeuwen gaan jagen?'

Rosamond onderdrukte een vreugdekreet toen ze het woord 'debuteren' hoorde en Ivy spitste haar oren. Op leeuwen jagen?

'George Maitland heeft ook een dochter,' antwoordde haar vader.

'En zijn vrouw Alicia zal hem precies hetzelfde vertellen als ik tegen jou zeg,' beweerde Ivy's moeder.

'Dat denk ik niet,' zei haar vader. 'Hij neemt ze gewoon mee.'

Ivy kon zich de ondeugende glimlach op zijn gezicht helemaal voorstellen. Mevrouw Maitland was, net als haar dochter Diane, een enthousiaste jager. Als het inderdaad om een jachtreis ging, zouden ze de koning en alle jonge heren uit de hoogste kringen graag achterlaten. Maar een jacht die de hele herfst en winter duurde?

'Ik doe in elk geval niet mee aan die gevaarlijke waanzin,' zei Ivy's moeder op de vastberaden toon waarmee ze onaangename gesprekken gewoonlijk beëindigde. Ivy en haar

vader hadden daar meestal niet veel tegen in te brengen en Rosamond probeerde het niet eens.

Vandaag leek haar vader echter niet helemaal nuchter meer, wat hem dapper maakte. Hij was duidelijk dolenthousiast over zijn plan. 'Dan ga je niet,' antwoordde hij even vastberaden als Hortense. 'Blijf hier en stel Rosamond aan de koning voor. Daar heb je mij toch niet voor nodig. Geniet met haar van het balseizoen, maar laat Ivy met mij meegaan. Ivy is nog veel te jong voor de huwelijksmarkt. Ik neem haar gewoon mee.'

'Ze is te jong om te debuten, maar niet te jong om op olifanten te jagen?' vroeg Ivy's moeder spottend. 'Ik ben niet van plan om nog langer naar je te luisteren, Edward. Je gedraagt je zo door de cognac.'

Voordat Ivy's vader nog iets kon zeggen, klopte meneer Hargroves vastbesloten op de deur. Hij besepte blijkbaar dat zijn aarzeling als afluisteren kon worden opgevat, wat absoluut ongepast gedrag voor zowel het personeel als voor Ivy en Rosamond was.

Toen haar ouders zoals verwacht zwegen, opende hij de deur. 'Mevrouw en meneer, uw dochters. Miss Rosamond en miss Ivory zijn net gearriveerd.' De butler deed een stap opzij en Rosamond vergat meteen dat het beter was om niet te laten merken dat ze haar vader en moeder had afgeluisterd.

'Mama!' Ze omhelsde haar moeder. 'Is het waar? Debuteer ik deze herfst?'

Ivy liep minder enthousiast naar haar vader toe. 'Ik denk niet dat ik op olifanten wil schieten,' zei ze bezorgd.

Hij keek haar liefdevol aan. Haar vader was niet lang en had aanleg voor zwaarlijvigheid, maar toch zag hij er goed uit als hij aan het jagen was of op de rug van een paard zat. Zijn gezicht was rond en vriendelijk, en was nu een beetje rood, maar zijn blauwe ogen waren volkomen helder. Hij had misschien één of twee glazen cognac gehad en was absoluut niet dronken.

'Lieve Ivy van me,' begroette hij haar opgewekt met een samenzweerderige glimlach. 'Ik weet dat je een hekel aan jagen

hebt, maar ik geloof niet dat je liever een reverence voor de koning maakt en om de avond met willekeurige jonge heren walst dan dat je met mij meegaat.’

‘Naar de dierentuin?’ vroeg Ivy, die nu razend nieuwsgierig was. Waar anders kon je olifanten en leeuwen bekijken? Hoewel het niet gebruikelijk was om daar dieren neer te schieten.

Haar vader lachte hartelijk. ‘Nee, liefje, het is nog veel beter! We reizen naar Afrika en gaan op safari.’

Eerste druk februari 2024

Dit is het eerste deel in de Ivy-serie

Oorspronkelijke titel *Ein kleines Stück von Afrika. Aufbruch*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe AG

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Corry van Bree

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld vrouw © Richard Jenkins Photography; achtergrond (savanne) © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 6987 8

ISBN e-book 978 90 261 6988 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6989 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.